

EL FLUVIA

SURTIRÁ CADA DIMECRES

PREUS

Un número 5 céntims
 Un any de suscripció. 2'50 Ptes.

PERA SUSCRIPCIONS Y DEMÉS

CARRER DE SANT ESTEVE, 29.

OLOLOT

NOSTRE CONDUCTA

Doctrina.

I.

En totes les qüestions sempre lo més important y necessari es colocalse en el punt d'ahont millor se pugui veure y dominar la veritat. Perque poques vegades els homens se colocoquen en aquest punt, per aixó molts veuen les coses malament ó al revés de lo que elles son en si. D' aqui l' origen de les qüestions y revoltes, fins entre homes que abunden en els millors desitjos y de la més bona voluntat.

Be massa sabut es, que en la qüestió que es debat entre nostre setmanari y alguns individus de la *Lliga Regionalista* de eixa, per efecte d' un excés de susceptibilitat en uns, per falta de clar coneixement en altres, y per la excessiva malicia de nostres adversaris polítics que's complauehen en atiar desde'l camp contrari la teya de la discórdia, se procura tirar la divergencia cap al costat sempre relliscós dels purs personalismes, desviantla del seu verdader sentit que's el de procediments polítics, y estretament lligada ab la doctrina política de la *Lliga*.

Solsament se pot dir personal aquesta qüestió, en quan se refereix á un fet concret en que hi han intervingut certes persones; més per endevant podem assegurar que al referirnos á elles en el fet concret que discutim, no les hi tenim la més petita inquina ni animatversió; y ouig lo que discutim es qüestió de apreciació, fins ens tindriem per molt com-

plaguts que nostres opositors ens fessin veure lo contrari, en qual cas hi guanyariem nosaltres surtint d' un error, y nostre bon amich senyor Bassols justificant la seva conducta com á President de la *Lliga*.

Com que creyém nosaltres estar en el terreno ferm de la veritat, per aixó esperavem ab calma y tranquilat el moment oportú de exposar ingenuament devant del públich, las causes que 'ns mogueren á pendrer la actitud enérgica revelada en l' article del dia 8, objecte principal de la discórdia ó dissentiment entre nosaltres y certs individus de la *Lliga*.

A nosaltres no 'ns espanten els vius apassionaments quan aquestos surten de cors juvenils y ben disposats; fins aquestos forts apassionaments ens plau veure 'ls entre nosaltres en aquesta época de enervament y escepticisme polítich, puig ens fan creurer que nostre joventut té y guarda dintre son cor ideals y que de ells se 'n preocupa.

Ara bé, com que la qüestió que avuy discutim, encara que no versí propiament sobre l' ideal de autonomia de Catalunya, en el que crech que tots estém units y conformes, versa y se refereix sobre la manera més práctica de lograr aquest ideal en tots els ordres ahont siga plantejable, y en aquest punt es ahont han surtit les diferencies de criteri, no duptém que aquesta qüestió de forma, aplicació ó procediment, íntimament lligada ab l' ideal de la autonomia á que tots aspirém, despertarà sobre tot

en nostre jovent, el mateix interès que 'l principi d' autonomia, tota vegada que de encertar ó equivocar el camí per lograrlo, ne depenja el conseguir ó no els nostres comuns desitjos.

Sabut es que aquí á Catalunya á mida que ha pres forsa el moviment catalá y aquest s' ha ficat en la vida política, han vingut destacantse visiblement dues corrents polítiques ben definides.

Aquestes dues corrents, podriem dir-ne dos criteris, dues tendències, ó dues escoles; la primera es la representada pels antics llegidors de *La Renaixensa* y que 's formaren ab aquell esperit, y 'ls partidaris del diari de Barcelona *El Poble Catalá*. Aquestos acostumen á ser partidaris de la retracció política, de la teoria del tot ó res, y per lo mateix son ó se diuen revolucionaris y enemichs de la evolució; generalment per temperament y per principi d' escole, tendeixen casi sempre els exclusivismes y monopolis del catalanisme en tots els ordres, son recelosos y sospicassos, y per aixó més que sumar dintre del partit son amichs de restes; per tot aixó es que casi sempre temen que 'n altres mans que les seves el moviment catalá está perdut. Ja sabem que si be en sos principis feren molt bé els homes d' aquesta escola, no es á les seves mans, ni menos á la seva direcció ahont ha pres últimament tanta volada la política y 'l moviment catalá.

L' altre escola política del catalanisme, está representada per la *Lliga Regionalista* de Barcelona per la *Veu de Catalunya* y 'ls que segueixen les ideyes y tendències dels Senyors Prat de la Riba, Cambó, y altres filòsops y polítics catalans de nostres dies.

Aquesta escola es partidaria generalment de la acció política, prenent part en totes les lluytes polítiques y socials ahont se debat la sort de Catalunya y de Espanya entera.

Per aixó la seva táctica es invadirho tot, mal avuy els organismes existents y creats per un fals régim, siguin destestables, esperant ab son treball poderlos millorar, sobre tot intervinguent eficazment en les altes esferes ahont se confec-

cionen les lleys, y ahont se intervé en lo governament del Estat. D' aquí que 'l modo ordinari de obrar d' aquesta escola es per medi de una trevallosa y oportuna evolució, y per més que no vol ni busca la revolució, tampoch la tem si aquesta vé sense ella provocarla, procurant llavors traurer de la mateixa les millors ventajes á favor de la autonomia; el seu esperit es además obert á tota innovació rahonable y convenient, fuig dels exclusivismes tontos, perillosos y asfixiants, y anatematiza com el perill més fort dintre del catalanisme, els estancaments y monopolis irritants y egoistes.

No havém pas de dir que nosaltres desde bon principi forem partidaris de aquesta segona escola.

Es sabut be prou, que aquí existeix una revista y un centre que podém dir son partidaris de la primera escola, y també junt ab aquestos combreguen en algunes coses, alguns dels antics llegidors de *La Renaixensa*, y á qual criteri per algún temps estigué lligada la poca ó molta política catalanista de nostre ciutat.

Aplicació de doctrina

II

Per més que á molts els sorprendrá perque no han estudiat l' assumpte ni el fondo de la qüestió, de l' aplicació del criteri d' aquestes dos escoles en una cosa concreta com son els *Jochs Florals* de nostra ciutat, n' ha vingut la disparitat de criteris que avuy ens divideix no sols del *Centre Autonomista y Agrupació Catalanista*, sino d' alguns dels mateixos de la *Lliga*, quins sembla, que quant compreguin la cosa, per aquest sol fet de ser de la *Lliga*, abundarán ab el mateix criteri y ab les mateixes ideyes nostres.

Fetes aquestes explicacions y defensant nostre criteri que creyém acertat mentres no 'ns demostrin el contrari, entrant de plé en la materia concreta á que 's refereix l' assumpte, dirém, que al saber nosaltres que 's tractava de organisar els *Jochs Florals* d' eixa, baix

una altra base y direcció que la de la *Agrupació Catalanista*, que com la generalitat creyem ja morta, tractarem de entrar dintre d'aquest organisme per fer surar dintre del nou reglament l'esperit ample de la escola á que perteneixém. Satisfets estavam de saber que en la comissió que havia de redactar dit reglament hi havia el digne President de la *Lliga*, qui tenia un vot de confiança de la mateixa. No hi ha cap dupte que esperansats en que ningú com el President de dita entitat sabria vindicar dintre de la comissió els drets y política de la *Lliga* en lo que feya referencia á dit reglament, esperavem ab tota confiança y bona fé, que de cap manera firmaria y admetria dintre de dit reglament un article que s'oposa á la política fundamental de la *Lliga*, y molt menos podíem capir que ell se constituís en coautor y sostenidor del mateix article, siguent aixó menos de creurer, quan ja hi havia nombrada una comissió de la mateixa *Lliga* perquè vingués desenrotllant la seva política en el sentit que nosaltres defensém.

La sabuda precipitació y intransigencia ab que s'obrã en la aprobació de dit reglament, privã d'assistirhi á varios dels qui tenien dret á la votació de dit reglament, y el no haverse pogut estudiar ab calma y temps pels qui havien de votar-lo, fou la causa d'aquella votació tant poch agradosa y que tant ha donat que parlar.

Veyent nosaltres que ja res podíem esperar de la *Lliga* per fer prevaleixer nostre criteri expansiu dintre dels *Jochs Florals* d'Olot, tota vegada que aquesta fou arrastrada á una votació impremeditada, creguerem del cas apoyar la iniciativa d'uns quans que 's creyen ab millor dret per fer un altre reglament y baix unes bases també conformes ab els nostres desitjos. Aixó donã ocasió d'escriurer nostre article *Instint suicida* en el que després de provar que 'l criteri que havia presidit en la confecció y aprobació del nou reglament dels *Jochs Florals* era una cosa contraria al bon sentit nacionalista, expressavem nostres

queixes y les que havíem sentit contra la conducta observada per el President de la *Lliga*, qui á nostre entendre no sols se apartã en el cas concret del esperit y les tendències de la seva mestra la *Lliga* de Barcelona, sinó de no poch dels que componen la mateixa *Lliga* de eixa.

Fins nosaltres compreném que tal volta el senyor President de la *Lliga* podia estar cohibit pels elements del *Centre Autonomista y Agrupació Catalanista*, per poder fer prevaleixer el criteri de la *Lliga* en la confecció de dit reglament, més en aquest cas grave, antes de passar á admetre un article exclusivista, devia per descárrech, cridar junta y reunió general de la *Lliga*, consultant el cas grave que venia á sentar un mal precedent en la política de la mateixa.

En aquestes circumstancies de no poder fer prevaleixer en el nou reglament dels *Jochs Florals* el criteri de la *Lliga*, ó á lo menos en una major extensió, nosaltres creyém hauria estat preferible pel bon nom de la mateixa y la major conseqüència de la seva política permetre que 'l *Centre Autonomista* tot sol aprovés el reglament, y una vegada aprovat, cridar á la *Lliga* á formar part de la entitat sostenedora dels *Jochs Florals*. En aquesta suposició no hauria claudicat la *Lliga* de sos principis, ans hauria aplicat en aquest cas particular el principi admés, de intervenir en tots els organismes per poderlos més tart millorar en son propi sentir.

Més no sols no's feu aixó, sino tot lo contrari, puig en la reunió ahont se aprovã dit reglament, sembla que un dels principals interessats perque prevalequés el criteri exclusivista y restrictiu del reglament, fou el senyor President de la *Lliga*, y sobres aquest fet aludíem de un modo particular en nostre article *Instint Suicida*, ab aquell párrafo que deya: "requeyént sobre del President de la mateixa justes y amargues censures pel seu procedir poch recte,..... es dir, poch recte, en quan se separã á nostre entendre de les regles ó principis fundamentals de la *Lliga*, y sense que al dir

aixó indiquessim ni suposessim la més petita mala fé en el President de la *Lliga*, com alguns cregueren veure sense cap mena de fonament.

Datos per la nostra historia.

Senyor Director del periodich EL FLUVIA.

Molt senyor meu: Li agrahiré dongui cabuda en el periódich de la seva direcció a les següents ratlles:

Considerant que la redacció d'aquest periodich además de donar sa particular opinió sobre el punt concret del criteri que douria presidir pera l'admissió de socis al "Cos d'adjunts del Certamen Literari-Artístich d'Olot", únich extrém que públicament s'ha fet objecte de discussió aquestos dies y al que avuy no tinch per més que referirme, diu quelcóm que traspassa ja el limit que marca el respecte que á tothom se deu, emittint paraules y conceptes altament ofensius pera la meva persona y aixó ab la major lleugeresa, faltant á la veritat dels fets y y sense autoritat de cap mena volguent donar de passada llissons que no tinch d'admetrer ni he demanat may; ofenses que les considero tan més graves en quant se refereixen á la meva gestió que com á President de la «Lliga Regionalista» y mandatari de la seva Junta Directiva ab un plenissim vot de confiança he portat á cap com á ponent durant la confecció y aprobació dels "Estatuts del Cos d'adjunts del Certamen Literari-Artístich d'Olot",

Considerant que reunida la Junta Directiva en el dia 8 del corrent á les 9 de la nit y en son local social y en sessió extraordinaria aixís també ho va entendre acordant per unanimitat "protestar de les paraules y conceptes que, continguts en el número 11 del periódich local EL FLUVIA se dirigeixen contra la persona del president quina correctíssima conducta ha merescut sempre com avuy la més completa aprobació de dita Junta Directiva",

Me veig en el cas de tenir que requerir com requereixo formalment al Senyor Director y redacció del periódich EL FLUVIA pera que siguin retirades totes les paraules y conceptes directa ó indirectament ofensius y continguts en l'esmentat número, donantme en tot cas completa y satisfactoria explicació per ells.

Jo no dupto pas ni per un moment que

tan vosté com la Redacció atendrán la meva justa petició y al anticipadament donantli las més expressives mercés, li reitero el testimoni de la meva consideració mes distingida, quedant de vosté affm. s. s. q. b. s. m.

—Eduart Bassols y Massiá, President de la "Lliga Regionalista",

Ab mercés per l'obsequi, queda de vosté affm. s. s. q. b. s. m.

Eduart Bassols y Massiá.

Olot, 15 d' Abril 1908.

Senyor Director de *El Deber*.

Molt Sr. meu: Havent vist en la *Revista Olotina* del dia 16 del corrent, el remittit-recitificació que 'l Sr. Bassols ens havia enviat perque l'insertessim en EL FLUVIA y que nosaltres per rahons poderosissimes no reproduïrem en el últim número de nostre setmanari; tota vegada que s'ha donat publicitat al fet, perque 'l publich pugui judicar ab complert coneixement de causa, espero tindrà la amabilitat de insertar á continuació del remittit que segons noticies de la *Revista Olotina* els ha sigut enviat, la contesta escrita que nosaltres enviárem al Sr. Bassols en fecha del dia 14, avans que surtis nostre últim número y *Revista Olotina*, sense haver merescut resposta fins el dia de la fetxa.

La nostra carta al Sr. Bassols que no ha tingut contesta es la següent:

«Al Sr. D. Eduart Bassols y Massiá.

President de la "Lliga Regionalista", d'Olot.

Molt Sr. meu: He rebut la seva comunicació del dia 10 en la que, com á digne president de la "Lliga Regionalista", de aquesta ciutat, me requereix com á Director de EL FLUVIA perque siguin retirades totes les paraules y conceptes directa ó indirectament ofensius dirigits á la seva presidencia y continguts en el número 11 del referit periódich.

Com á cristiá y caballer, desitjant donar justa reparació á tot lo que EL FLUVIA hagi faltat respecte á la seva persona, he procurat repassar detingudament tot el nombre á que V. se refereix, y la meva poca trassa ha fet que no sapigués veure els conceptes ó les paraules concretes sobre les quals V. hi veu les ofenses dirigits contra la seva persona. Aixís es que per poder compláurel, espero se servirà enviarme un altre comunicació circunscribintse al objecte de la aclaració ó rectificació.

Esperant la seva contesta me repeteixo de V. affm. s. s. q. b. s. m.

Miquel Xarles.

Olot 14 d' Abril de 1908.,